

ZÁKLADNÍ MYŠLENKY NOVÉHO ZÁKONA O SPORTU

OBECNĚ:

Nový zákon upravující problematiku sportu by měl respektovat dosavadní pojetí, na kterém je sportovní prostředí v České republice uspořádáno. Moderní zákon upravující problematiku sportu by se měl přihlásit k cílům deklarovaným v mezinárodních dokumentech, ať už se jedná o dokumenty Evropské unie, či jiné dokumenty mezinárodního významu.

Zákon by měl primárně řešit vztah veřejné moci ke sportovnímu prostředí. Neměl by však zcela rezignovat i na řešení jiných problémů, které sportovní prostředí tíží. Stejně tak by se zákon měl pokusit vymezit společenské směřování sportu v souladu s dokumenty mezinárodního významu.¹

Z tohoto důvodu se navrhuje, aby zákon nesl pojmenování „Zákon o podpoře a některých vztazích ve sportu (zákon o sportu) /alternativně zákon o podpoře a rozvoji sportu (zákon o sportu)“. Jeho ambicí by mělo být uchopit oblast sportu v širším kontextu, než jak je tomu za stávající právní úpravy. Navrhovatel si je samozřejmě vědom, že není možné a ani účelné přistoupit ke komplexní regulaci sportu a sportovního prostředí, avšak cílem by mělo být přijít i s řešením určitých vztahů uvnitř sportu, byť se v mnohém bude jednat pouze o dispozitivní úpravu použitelnou za předpokladu, že nebude ujednána mezi adresáty normy jiná úprava. Tento přístup existuje i v některých úpravách v cizině (např. slovenský zákon o športe, nebo francouzský Code du Sport). Zákon by však měl respektovat dosavadní uspořádání sportu v České republice a vycházet z tradic českého prostředí.

Cílem zákona by mělo být nastavení fungujícího sportovního prostředí. Zákon by měl být vystaven na třech pilířích, které se organizačně a systematicky chovají jako pyramidy. První je zakotvení „institucionální organizace sportu“, což souvisí s úlohou Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, střešových organizací, sportovních svazů, sportovních klubů a tělovýchovných jednot. Zákon bude vycházet ze současného stavu a nastaví jeho právní instituty tak, aby odpovídaly moderním trendům a nebyly v rozporu s mezinárodními závazky. Druhou je příprava sportovní reprezentace. Zákon by měl podporovat aspekty přípravy sportovní reprezentace a být nápomocen u cesty výkonnostního sportovce až ke sportovní reprezentaci. Třetí je podpora pohybových aktivit dětí a mládeže. Zákon by se měl taktéž orientovat na tuto složku a provázat právní úpravu tam, kde to bude vhodné, například s právní úpravou sportování ve školách nebo s tzv. univerzitním sportem.

Nový zákon o sportu by měl vycházet z terminologie uvedené v Koncepci podpory rozvoje sportu - Sport 2025, avšak pouze v rozsahu, v jakém to bude pro právní úpravu nutné a v rozsahu, ve kterém nebude tato terminologie odporovat stávajícímu právnímu řádu a věcným řešením nového zákona.

Jednotlivé oblasti upravované zákonem:

Obecná ustanovení:

V souladu s čl. 48 Legislativních pravidel vlády by měl text zákona upravovat obecné ustanovení, které má být normativní povahy. Úvodní ustanovení však může vymezit rozsah právní úpravy. Zákon o sportu by měl mít tedy obecné ustanovení, které bude kopírovat jeho obsah.

Zákon o sportu by měl vymezovat postavení sportu ve společnosti jako veřejně prospěšné a zdravotně prospěšné činnosti, měl by upravovat některé vztahy ve sportu a měl by obsahovat kapitolu upravující financování sportu z veřejných prostředků, měl by upravovat

¹ Např. Kodex sportovní etiky.

problematiku vzdělávání ve sportu a řešit problematiku zaměstnávání vrcholových sportovců. Zákon by se měl též soustředit na boj proti negativním jevům ve sportu.

Zásady a základní cíle:

Zákon o sportu by měl vymezit základní zásady, na kterých stojí. Zásady by měly být základními mantinely, které se promítnou v následných ustanoveních zákona. Doporučuje se, aby se zákon o sportu přihlásil k zásadám uvedeným v Evropské chartě sportu a Kodexu sportovní etiky. Sem patří zásada rovného přístupu ke sportu, zákaz diskriminace z důvodu pohlaví, rasy, barvy pleti, atd., práva každého zdokonalovat se ve své výkonnosti, právo vykonávat sport v nezávadném prostředí, právo svobodně se sdružovat za účelem dosažení vyšší výkonnosti a za účelem snazšího přístupu ke sportovním zařízením. Navrhuje se, aby se zákon odkázal na Olympijskou chartu. Dále by se zákon měl přihlásit k podpoře a rozvoji sportu a fyzických aktivit jako veřejné služby.

Zákon by měl též definovat cíle, kterých by měla právní úprava dosáhnout. Opět by se mělo jednat o cíle, které navazují na mezinárodní dokumenty (ať již se jedná o programové dokumenty Evropské unie, či dokumenty Rady Evropy). Základními cíli by měla být podpora zdravého rozvoje a soutěžení v duchu fair-play, podpora sportu na všech úrovních včetně osob či skupinách osob znevýhodněných či tělesně postižených, vytváření podmínek pro všeobecný rozvoj sportovní činnosti a podmínek pro rozšiřování dostupnosti sportovních zařízení, vytváření podmínek pro výkon sportovní činnosti dětí a mládeže a pro vyhledávání a rozvoj talentů, podpora sportovní reprezentace, vrcholových sportovců a významných sportovních akcí.

Definice:

Zákon o sportu by se měl omezit pouze na definice, které potřebuje pro své účely. Definice by se měly objevit v obecné části zákona.

Zákon o ochraně olympijských symbolik:

Jednou z diskutovaných otázek je i skutečnost, zda nepřevzít právní úpravu zákona č. 60/2000 Sb., o ochraně olympijských symbolik, do nového zákona o sportu (obdobnou cestou se rozhodla jít např. slovenská úprava). Olympijské hnutí je bezpochyby součástí sportu. Pokud je ambicí zákona vymezit cíle v oblasti sportu, měla by být podpora olympijského hnutí součástí zákona.

Složky sportovního hnutí:

Sport může být vykonáván na různých úrovních a v různých formách. Sport může být vykonáván organizovaně, ale i neorganizovaně. Sport dále může být vykonáván rekreačně, výkonnostně, nebo vrcholově. Za sportovce by tedy měla být považována osoba, která vykonává sport na všech výše uvedených úrovních. Předmětem zákona by však měl být především výkon organizovaného sportu. Zákon by neměl mít ambici zasahovat do neorganizovaného sportu. Pro oblast neorganizovaného sportu, ať již rekreačního, výkonnostního nebo vrcholového je postačující zejména stávající regulace založená občanskoprávními předpisy.

Je velice složité vytvořit jednotnou definici sportovce. Již stávající znění zákona o podpoře sportu definuje sportovce jako osobu, která skutečně vykonává v daném kalendářním roce sportovní činnost. Předmětnou definici je třeba zachovat pro účely poskytování podpory z veřejných prostředků.

Zákon by též měl upravovat zdravotní způsobilost sportovce. V příloze vyhlášky č. 391/2013 Sb., o zdravotní způsobilosti k tělesné výchově a sportu, jsou uvedeny nemoci, stavy nebo vady vylučující nebo omezující zdravotní způsobilost ke sportu, sportu a tělesné výchově ve

sportovních školách nebo předmětu tělesná výchova. Domníváme se tedy, že přístup ke sportu by měl být podmíněn zdravotní způsobilostí sportovce. Zákon by tak měl stanovit, že k výkonu jakékoliv formy organizovaného sportu, je třeba zdravotní způsobilosti sportovce. Zdravotní způsobilost by se měla posuzovat lékařským posudkem podle zákona o specifických zdravotních službách. Domníváme se, že by mělo být stanoveno, že způsobilost k vrcholovému, výkonnostnímu sportu a sportu a tělesné výchově ve sportovních školách se řídí režimem podle vyhlášky č. 391/2013 Sb. Zákon by měl tedy explicitně stanovit, že pro výkon vrcholového, výkonnostního sportu a sportu a tělesné výchovy ve sportovních školách, je nezbytné absolvovat lékařské prohlídky dle vyhlášky č. 391/2013 Sb. Dále by měl zákon nastavit sankční mechanismy v případě, že nebude dodržován režim zdravotní způsobilosti podle vyhlášky č. 391/2013 Sb. v případě výkonu výkonnostního nebo vrcholového sportu, nebo v případě výkonu sportu a tělesné výchovy ve sportovních školách. Nastavení sankčního mechanismu v případě nedodržení způsobilosti k výkonu sportu na jiných úrovních se jeví jako příliš přísné.

Zdravotní prohlídka u vrcholových sportovců a ke vzdělávání ve sportovních školách se zaměřením na sport a tělesnou výchovu může být v souladu se zákonem o specifických zdravotních službách prováděna pouze poskytovatelem v oboru tělovýchovné lékařství. Je však třeba reflektovat skutečnost, že odborných lékařů je v této oblasti nedostatek a cena prohlídek prováděných těmito specializovanými lékaři je mnohem vyšší, než u běžných prohlídek. Toto opatření by tedy mělo jít ruku v ruce s nastavením motivačních prvků pro zajištění dostatku odborných lékařů vykonávající předmětnou specializaci. Současně s výše uvedeným by se měly hledat mechanismy, jak umožnit, aby zdravotní prohlídky byly hrazeny z veřejných zdrojů.

U výkonnostních sportovců podle zákona o specifických zdravotních službách postačuje, pokud prohlídku provádí lékař v oboru všeobecné praktické lékařství nebo v oboru praktické lékařství pro děti a dorost. Jako problematické se v této souvislosti však jeví, že povinnou součástí vstupní prohlídky u výkonnostního sportovce je standardní klidové elektrokardiografické vyšetření. Tento požadavek přináší komplikace především u dětí a dorostu. Nedostatek pracovišť s elektrokardiogramem by neměl být překážkou vstupu výkonnostních sportovců ke sportu. Požadavek na zákonné zakotvení zdravotní způsobilosti výkonnostního sportovce by tedy měl jít ruku v ruce s požadavkem na přehodnocení povinných vyšetření ve smyslu vyhlášky č. 391/2013 Sb.

Sportovní organizace:

Zákon by měl vymezit sportovní organizaci jako právnickou osobu, jejímž hlavním předmětem činnosti je činnost v oblasti sportu. Většina sportovní činnosti je organizována ve spolcích, nicméně zákon by měl reflektovat i skutečnost, že činnost v oblasti sportu nevykonávají pouze spolky.

Zvláštní kategorií je pak sportovní organizace podporovaná z veřejných prostředků. Veřejné prostředky by měly být poskytovány pouze takovým sportovním organizacím, které jsou neziskové a vykonávají veřejně prospěšnou činnost. Mělo by se tedy jednat o veřejně prospěšné právnické osoby ve smyslu § 146 občanského zákoníku. Navrhuje se tedy, aby příjemcem veřejných prostředků mohly být pouze veřejně prospěšné sportovní organizace.

Přístup k veřejným prostředkům by měly veřejně prospěšné sportovní organizace, které by byly evidovány v rejstříku sportovních organizací, sportovců a sportovních zařízení. Do zákona o sportu se navrhuje včlenit úpravu podmínek, za kterých je možné sportovní organizaci považovat za veřejně prospěšnou. Půjde o stanovení způsobu prokázání podmínek veřejné prospěšnosti právnické osoby podle § 146 občanského zákoníku.

Národní sportovní svaz:

Významnou roli v organizaci sportu hrají národní svazy. Zákon by měl jejich roli reflektovat. Za národní svaz je třeba považovat sportovní organizaci, kterou v oblasti příslušného sportu uznává jako národní svaz organizace organizující sport na mezinárodní úrovni. Národní svazy by pak měly být nadány výlučností ve výkonu působnosti v příslušném sportovním odvětví. Jejich právem by mělo být například právo sestavit sportovní reprezentaci.

Sportovní činnost (smluvní vztahy ve sportu):

Zákon by měl postihovat pouze určitý druh sportovní činnosti. Samotný výkon sportovní činnosti spadá zpravidla do oblasti soukromého práva a není důvod se od obecného režimu odchylovat. Pozornost by měla být věnována pouze některým oblastem, kde stávající stav není jednoznačný, může být předmětem různých výkladů a v praxi tak vyvolává značnou právní nejistotu.

Touto oblastí byla vyhodnocena určitá část výkonu profesionálního sportu. Postavení výkonu profesionálního sportu za úplatu by mělo být zákonem dáno na jisto, protože má kromě nejasného postavení sportovce i poměrně závažné daňové konotace. Vyřešena by měla být především otázka, zda může být výkon profesionálního sportu závislou činností ve smyslu českého pracovního práva, či nikoliv. Je nepochybné, že určitá část profesionálního výkonu sportu závislou činností jistě není (např. tenisté, golfisté, apod. v situaci, kdy sportovní činnost nevykonávají organizovaně prostřednictvím klubu či jiné organizace). V takovém případě je nutné považovat profesionální sportovce za samostatné podnikatele, pokud naplňují znaky podnikání ve smyslu občanského zákoníku. Pochybnosti může vyvolávat situace, kdy výkon profesionálního sportu je uskutečňován organizovaně ve sportovním klubu. Půjde tedy o situaci, kdy bude vznikat právní vztah mezi klubem a sportovcem, na základě kterého sportovec vykonává pro klub sportovní činnost. Tento vztah by tak mohl nést určité znaky závislé práce ve smyslu zákoníku práce. Rigidní úprava zákoníku práce se však pro tento druh činnosti nehodí, jak potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu². Nový zákon o sportu by tak měl upravit samostatný smluvní typ smlouvy o výkonu profesionálního sportu, kde by se subsidiárně použila právní úprava občanského zákoníku. Smluvními stranami by měl být sportovec a sportovní organizace. Základním znakem by měl být výkon sportovní činnosti sportovce pro sportovní organizaci a odměna za výkon této činnosti. Odměnou se rozumí jakákoliv úplata, která přesahuje pokrytí účelně vynaložených nákladů na sportovní činnost, které vynakládá sportovec. Takový sportovec bude považován za samostatného podnikatele.

Navrhuje se, aby minimálními náležitostmi smlouvy byl pouze její předmět a minimálně způsob určení odměny. Podstata právní úpravy by měla spočívat v nastavení dispozitivních pravidel, která by se použila v případě, že by smlouva o výkonu profesionálního sportu neměla odchylná ujednání.

Zároveň se doporučuje v zákoně umožnit, aby výkon sportovní činnosti mohl být tam, kde je to vhodné z hlediska odpovídajícího nastavení právních vztahů, podřízen právní úpravě zákoníku práce, případně příslušnému služebnímu zákonu (toto je aktuální například u sportovců, kteří působí v resortním sportovním centru Ministerstva obrany). Bylo by tedy na smluvních stranách, jaké právní úpravě se podřídí.

Předpokladem k výkonu podnikatelské činnosti je dle živnostenského zákona plná svéprávnost. U osob, které nenabýly plné svéprávnosti, se předpokládá přivolení soudu ve smyslu § 33 občanského zákoníku. Ustanovení § 34, který stanoví obecně zákaz závislé práce u nezletilých mladších patnácti let, kteří neukončili povinnou školní docházku, věta druhá připouští možnost těchto nezletilých výkonu umělecké, kulturní, reklamní nebo sportovní činnosti za podmínek stanovených zvláštním zákonem. Nový zákon o sportu by tak měl

² Např. 2 Afs 16/2011 – 78 ze dne 29. listopadu 2011

upravovat výkon profesionálního sportu těmito nezletilými, protože toto bývá typické pro některá sportovní odvětví (např. gymnastika).

Rejstřík (Informační systém ve sportu):

Problematika rejstříku sportovních organizací, sportovců a sportovních zařízení byla včleněna do zákona o podpoře sportu novelou č. 230/2016 Sb. Navrhuje se tedy v novém zákoně z této novely vyjít a rejstřík upravit. Při přípravě zákonného textu se bude vycházet též z připomínek a praktických poznatků zainteresované sportovní veřejnosti.

Působnost orgánů veřejné správy v oblasti podpory rozvoje sportu:

Nový zákon o sportu by měl definovat úkoly týkající se podpory sportu jednotlivým orgánům veřejné moci. Primárně by podporu sportu mělo zajišťovat Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy jakožto ústřední orgán státní správy pro sport (jak je jeho role zakotvena v kompetenčním zákoně). Ministerstvo by mělo být též ústředním orgánem státní správy, která vyjednává o výši veřejných prostředků, které mají do sportu směřovat. Samozřejmostí je zachování závazných ukazatelů rozpočtu na oblasti podpory sportu, případně lze uvažovat o možnosti zákonem stanovit, že určité poměrné procento ze státního rozpočtu musí být vydané na podporu sportu (viz kapitola Financování sportu z veřejných prostředků).

Úkoly MŠMT by měly primárně vycházet ze stávající úpravy zákona o podpoře sportu s tím, že by měl být kladen vyšší důraz na klíčovou roli MŠMT. Dále by měl zákon zakotvit úkoly dalších ústředních orgánů státní správy, tedy Ministerstva vnitra, Ministerstva zdravotnictví a Ministerstva obrany.

Působnost územně samosprávných celků a jimi zřízených organizací:

V zákoně by mělo být též pamatováno na působnost územně samosprávných celků. Zde se navrhuje vyjít ze stávajícího znění zákona o podpoře sportu.

Koncepce a plány podpory rozvoje sportu:

Nový zákon o sportu by měl obsahovat též pasáže týkající se problematiky zpracovávání koncepční dokumentace v oblasti podpory sportu. Návrh zákona by tak měl stanovit pravidla pro vládní, krajské a obecní koncepce podpory rozvoje sportu. Při textaci zákona by se mělo vyjít ze stávajícího platného znění zákona o podpoře sportu.

Financování sportu z veřejných prostředků:

Samotná pasáž zákona by se měla soustředit primárně na dvě oblasti.

První oblastí je po vzoru slovenské právní úpravy zakotvit do zákona, že veškeré příjmy státního rozpočtu z loterijní činnosti budou v určitém časovém horizontu použity v rámci sestavení státního rozpočtu výhradně na financování podpory sportu a zakotvit závazek státu vyčlenit každoročně na problematiku sportu větší část finančních prostředků.

Druhou oblastí je pak nastavení určitých dotačních pravidel pro podporu sportu, které budou odlišné od pravidel podle předpisů upravující rozpočtová pravidla. Cílem bude zakotvit do zákona plnohodnotný režim víceletého financování (to bude možné s ohledem na závazek státu přispět na podporu sportu každoročně větší finanční částkou) a dále nastavit jasná transparentní pravidla dotačního řízení. V současné době totiž neexistují ani jednoznačná pravidla nastavená na úrovni vnitroresortních dokumentů.

V zájmu zachování stability financování sportovního prostředí lze uvažovat například o zakotvení ustanovení, které by vymezilo, že určité procento výdajů státního rozpočtu musí být využito na podporu sportu.

Navrhuje se, aby zákon obsahoval pravidla pro společenské oceňování osob, které se účastní na sportu. Podmínky a škála benefitů, které budou náležet sportovcům, kteří reprezentovali Českou republiku na nejvyšší úrovni, bude upravena prováděcím právním předpisem.

Podpora sportu z jiných zdrojů:

Dále by se měla právní úprava soustředit i na jinou podporu, než podporu z veřejných zdrojů. Zde by se měl předkladatel zákona pokusit vyjednat benefity spjaté s financováním sportu ze soukromých zdrojů (vedle daňových benefitů, se může jednat i o další efektivní formy podpory, například v předpisech upravujících veřejné zakázky).

Podpora pořádání významných sportovních akcí:

Právní úprava podpory pořádání významných sportovních akcí by měla vycházet ze stávající úpravy zákona o podpoře sportu. Právní úprava by měla nastavit bližší podmínky pro pořádání akcí v ČR, pro poskytování vládních záruk a garancí, pro finanční podporu akcí a kritéria pro zařazení akcí mezi významné mezinárodní sportovní akce.

Vzdělávání ve sportu:

- Předškolní vzdělávání

V oblasti sportu by se mělo sledovat zejména budování vztahu ke sportu a uplatňování preventivní role pohybové činnosti.

Právní úprava by měla iniciovat možnost širší spolupráce klubů a MŠ = přítomnost sportovních klubů, respektive učitelů/trenérů přímo ve školách (formou organizované sportovní činnosti), což bude mít i další pozitivní dopad při zmírňování komplikací s dopravou dětí do sportovních center.

- Sportovní příprava na I. stupni ZŠ

Zákon by měl podporovat zejména systematické rozšiřování možností organizované sportovní činnosti a výběr talentů pro sportovní specializaci.

Měl by být stanoven požadavek na aprobaci učitelů I. stupně (případně požadavky na trenéry, kteří se mohou zapojit do organizované sportovní činnosti).

Projekt „Hodina pohybu navíc“ naznačil cestu, dále by měla být stanovena pravidla financování, kompetence školy a svazů.

Úskalí – vysoká absence podporovaná úlevami z Tv (daná relativně benevolentní úpravou pravidel osvobození žáků a studentů lékařů).

- Sportovní příprava na II. Stupni ZŠ

Klíčová oblast, kterou by měl zákon upravit je stabilizace nabídky volnočasových sportovních aktivit v rámci školy - ve spolupráci s oddíly – kroužky (motivace škol – výsledky inspekce za r 2015 říkají, že jen 15% dětí chodí do kroužků).

Zákon by měl jasně definovat podmínky pro specializaci školy ve smyslu sportovního zaměření ZŠ, což by při užším propojení se sportovními oddíly umožnilo celoplošně zpřístupnit organizovanou sportovní činnost široké populaci a navázalo by se tím na stávající sportovní center mládeže SCM a SPS (dle věku).

Pozornost by měla být rovněž zaměřena na úpravu stávající hodinové dotace tělesné výchovy -3 hod./ týden.

- Sportovní příprava na středních školách

Zákon by měl garantovat vytvoření podmínek pro pokračování ve sportovní činnosti pro širokou populaci přicházející ze ZŠ spočívající zejména v úzké spolupráci klubů a škol.

Zákon by měl zohlednit kategorie sportovců (rekreační, výkonnostní, vrcholoví sportovci).

Mělo by být jasně vydefinováno, jaké podmínky pro organizovanou sportovní činnost chce stát vytvořit pro širokou populaci a jaké podmínky pro vrcholové sportovce. Možné řešení spočívá v rozšiřování působnosti klubů (zapojování učitelů Tv do role trenérů) v případě organizovaných sportovců a v podpoře vzniku a fungování školních klubů (např. kondičních programů) pro neorganizované sportovce.

Samostatnou kapitolou jsou sportovní gymnázia, kde by zákon měl stanovit koncepci fungování (funkční propojení s kluby přes trenéry/pedagogy zobecnit) a vyjasnit roli sportovních gymnázií v systému programu státní podpory sportu.

- Sportovní příprava na VŠ (nejedná se pouze o přípravu vrcholových sportovců – vysokoškoláků, ti jsou organizováni v TJ, ale i o podporu organizované sportovní činnosti výkonnostních a rekreačních sportovců)

V rámci definice podpory sportu na VŠ by měly být v zákoně zakotveny podmínky využití programu 9, či některých dalších (ve spojení s navýšením objemu financí).

Případné systematické posílení VŠ sportu by mělo být spojeno se vznikem klubů na půdě vysokých škol (otázkou zůstává statut klubů z pohledu svazů a případné zapojení do soutěží – VŠ ligy/národní ligy a postavení klubů v rámci VŠ, v žádném případě by se nemělo jednat o podporu Vysokých škol z kapitol sportu, ale o podporu sportování vysokoškoláků coby jedné ze složek v gesci MŠMT.

Samostatně by měla být řešena systematická podpora reprezentantů. Podporou je myšlena možnost prodloužení studia (u reprezentantů ze skupiny olympijských sportů) vždy o rok v Bc. a v Mgr. studiu, dále umožnění individuálních studijních plánů, zřizování pozic mentorů pro reprezentanty (nutné vyřešit zdroj financování) a případné stipendijní programy na pokrytí nákladů spojených s reprezentací školy.

Vzdělávání pro sport:

Zákon by měl jasně definovat kompetence jednotlivých aktérů vzdělávání a stanovit podmínky pro realizaci vzdělávacích modulů. Z dlouhodobého hlediska je stávající konstelace, kdy MŠMT, coby gestor vzdělávání stanovuje obecné podmínky pro realizaci vzdělávání ve smyslu získávání kvalifikace, svazy prostřednictvím metodiků schvalují vzdělávací moduly (sledují kompatibilitu s mezinárodními kritérii), koordinují praktické části modulů a případně stanovují podmínky získávání licencí a vysoké školy (s akreditací pro vzdělávání na nejvyšší úrovni) zajišťují ve spolupráci se svazy výuku všeobecných částí modulů, adekvátní. Možná zdokonalení, která by mohla být zakotvena do zákona, spočívají ve zkvalitňování vzdělávání ve smyslu pravidelné reakreditace (pružnější reakce vzdělávacích kurikul na potřeby vycházející ze sportovního prostředí). Dále zdokonalení spočívají v systematickém zapojení vrcholných vzdělávacích institucí do realizace trenérského vzdělávání (kontraproduktivní by bylo vytvářet nové vzdělávací instituce odtržené od VŠ do kterých by se stejně rekrutovali pedagogové z VŠ, efektivnější (dle zkušeností ze zahraničí) je zakotvit podíl VŠ na trenérském vzdělávání, čímž budou VŠ motivovány k vytvoření, či zkvalitňování pracovišť zaměřených právě na vzdělávání trenérů.

Podpora vědy a výzkumu ve sportu:

Podpora vědy a výzkumu ve sportu by měla být v zákoně podmíněna aplikací výsledků, a to jak do procesu vzdělávání trenérů, tak do vlastní přípravy sportovců a současně by měl výzkum plnit roli kritického hodnocení efektivity vynaložených investic do podpory sportu.

Zákon by měl definovat dlouhodobá klíčová témata výzkumu ve sportu – celosvětově se jedná o oblasti:

- Výběr talentů (včetně systematického sledování vývoje kariéry talentovaných sportovců).
- Dlouhodobý plošný monitoring zdatnosti dospívající populace (všeobecné a specifické motorické předpoklady).
- Systematická diagnostika zdatnosti (jednotný plošný systém např. takový, který od nás převzalo od r. 2011 USA, kde ročně na ZŠ a SŠ otestují cca 60 mil dětí) s doplněním o motorický profil nezbytný pro odhalení vloh pro sport (1. krok výběru talentů).
- Výzkum podmínek v oblasti rozvoje sportu.

Způsob financování vědy a výzkumu může být formou grantových výzev, kdy MŠMT stanoví ve spolupráci s Národními sportovními svazy klíčová témata pro určité období (USA, Francie), nebo stanoví klíčové partnery (Německo).

Logickým krokem je pak vytvoření programu MŠMT zaměřeného na podporu výzkumu v oblasti sportu, případně využití stávajícího financování vědy, výzkumu a inovací v souladu se zákonem č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací). Jako určitá možnost se nabízí například využití dotačních titulů na rozvoj výzkumných organizací (RVO).

Opatření proti negativním jevům ve sportu:

Česká republika je vázána Mezinárodní úmluvou UNESCO proti dopingu ve sportu. Znění Kodexu WADA, resp. české směrnice pro kontrolu a postih dopingu ve sportu v ČR, je natolik komplikované, že disciplinární orgány národních svazů nejsou v praxi schopny tento předpis aplikovat. Například současné znění čl. 10, nad jehož výkladem probíhají na mezinárodní odborné úrovni rozsáhlé diskuze, nebudou příslušné disciplinární komise schopné vykládat už vůbec. Je proto žádoucí, abychom se, v zájmu regulérního boje proti dopingu, ke kterému se ČR výše uvedenou mezinárodní dohodou zavázala, alespoň přiblížili například situaci ve Švýcarsku, kde o porušení antidopingového pravidla rozhodují rozhodci nezávislé (nadsvazové) instituce ve dvoustupňovém řízení, přičemž v obou instancích sestává panel rozhodců z odborníků (právníků, lékařů, znalců fyziologie, atd.).

V návaznosti na porušení antidopingových pravidel a pravidel proti manipulaci sportovní události/soutěže se navrhuje, aby do zákona bylo zakotveno pravidlo o vyloučení sportovních organizací ze systému veřejné podpory, pokud opakovaně nebo závažným způsobem porušily pravidla boje proti dopingu anebo v disciplinárním řízení rozhodly nebo rozhodují v rozporu s předmětnými dopingovými normami, nebo které závažným způsobem ohrozily naplňování programu prevence ovlivňování výsledků sportovních soutěží. Pokud by nastala některá z výše uvedených skutečností, navrhuje se, aby zákon obsahoval řízení, jehož sankcí by mohlo být až vyškrtnutí sportovní organizace na určitou dobu z rejstříku.